

Нова училищна година.

Dem Schnee, dem Regen,
Dem Wind entgegen,
Im Dampf der Klüfte
Durch Nebeldüfte
Immer zu, immer zu!
Ohne Rast, ohne Ruh!

Göthe

Изъ бури, изъ снѣгъ
Изъ дъждъ, изъ вихъръ;
В' мъгли, студъ и пекъ,
С' яростъ на тигаръ,
Все напредъ, все напредъ,
Катъ орелъ, бързай врѣдъ!

Гете.

Młodzi! ty nad poziomi
Wylatuj, a okiem słońca
Ludzkości całe ogromi
Przeniknij z końca do końca
A Mickiewicz

Младостъ! Ти надъ земята полѣти,
И с' едно око слънечно
Цѣлий огроменъ свѣтъ проникни,
Отъ край до край и за вѣчно!
Адамъ Мицкевичъ
(Ода къмъ младостта)

Какъ така скоро замиватъ в' свѣта днитѣ хвъркати!
Катъ цвѣте щомъ се пукнжло, никне . . . расте . . . исчезва;
Ни дия . . . нито пакъ бѣлѣгъ, — а тѣзи салтъ благати,
Що можтъ каза: „слънечний кръгъ за насъ незалѣзва“!

Всичко изгасва в' този свѣтъ! Красний шипокъ с' росата,
Цвѣтъ красенъ благовоненъ, и той глава навожда,
И върхъ силнитѣ царѣ виси на смрътѣта костата! . . .
Тѣй е! А Генний! а Генний! . . . Генний салтъ незахожда!

Врѣмя хвърчи с' бързи крилѣ, вѣкове сж хвъркати,
Ахъ, гдѣ сж години млади? — За тѣхъ сърдце ми жали.
Както слънцето при вѣчеръ в' тъмни нощни палати
Облѣно въ кръвъ залѣзва, — залѣзали тѣ минали. —

Минà вечъ онзи вѣкъ златенъ, въспѣянъ отъ поета,
Кога изъ златната нива сръжъ богиня носила,
Га плугътъ игралъ в' полето безъ потъ, въздишка проклѣта,
Кога косата не буренъ, нѣ босилѣкъ косила.

Трудъ, братя сега се иска! С' трудъ се смъртний въздига
До онзи на славата градъ — градъ тѣй великъ чудесенъ;
Чрѣзъ напредъкъ, чрѣзъ наука — тѣй се до него стига:
Всички да застрѣвимъ мисли къмъ единъ фокусъ небесенъ!

Звѣздата в' небото трѣпти — звѣзда нова и ясна,
Нова прѣдсказва година, врѣмя пълно с' надѣжди: